

Ročník: 106 | číslo: 14 | 5. dubna 2026 | Cena: 20 Kč

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Editorial

Milí čtenáři, scházíme se společně u Velikonoc, svátků, které v sobě nesou ten největší paradox lidského bytí. Po mrazivém tichu Bílé soboty přichází ráno vzkříšení. Je to chvíle, kdy se kámen odvalil a prázdný hrob se stal symbolem té největší naděje: že smrt, bolest ani nespravedlnost nemají poslední slovo.

Vzkříšení není jen historická událost, kterou si připomínáme v kostelních lavicích. Je to princip, který vidíme všude kolem nás - v prvním květu, který proráží tvrdou hlínu, i v odvaze člověka, který se po tvrdé ráně osudu znovu postaví na nohy. Je to víra v to, že život je silnější než zmar.

Často se ptáme, kde brát naději ve světě, který se zdá být plný stínů. Odpověď leží právě v tichém ránu vzkříšení. Učí nás, že i ta nejtemnější noc končí úsvitem a že každý konec je jen skrytým začátkem něčeho nového, čistšího a silnějšího.

Přejeme vám všem, aby tyto Velikonoce byly pro vaše srdce skutečným probuzením. Aby radost z nového života nebyla jen prchavým okamžikem, ale tichou jistotou, která vás bude provázet každý den. Život zvířel. Naděje žije.

Požehnané svátky vzkříšení!

Vaše redakce

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

Dobré zprávy z České Lípy

Radostná postní neděle

V neděli 15. 3. nám u nás na faře bylo krásně; prožili jsme radostnou postní neděli. Někdo se možná zeptá: copak je možné prožívat radostně postní neděli? Odpovíme: Ano. Čtvrtá postní neděle má dokonce i název Laetare – radujte se.

A tak jsme se radovali a děkovali Bohu za to, že nám dal život, zemi, na které najdeme vše, co k životu potřebujeme, že nás chrání a že máme jeden druhého. Jak je to krásné, když nás Ježíš vede k tomu, abychom jeden druhého milovali, jako On miluje nás.

K zamyšlení nad naším prožíváním dobroty a lásky nás vedou i následující slova: Jan 4,7-8: *Milovaní, milujme se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý, kdo miluje, z Boha se narodil a Boha zná. Kdo nemiluje, nepoznal Boha, neboť Bůh je láska.* Prorok Ámos 5,14: *Hleďte dobro, a ne zlo, a budete žít.*

Blaise Pascal: *Čím je člověk rozumnější a lepší, tím více dobra v lidech pozoruje.*

Při závěrečném zpěvu spirituálu „Pane, být chci dobrý křesťan“ vyzařovala z očí všech zúčastněných opravdová radost.

Good Job v podání Jana Horáka

Minulý čtvrtek jsme se v kostele Mistra Jana Husa potěšili velmi zajímavým a podivuhodným představením Divadla jednoho herce – Jana Horáka: Good Job. Ze srdce mi promlouvají účastníci představení, manželé Marákoví: „Nadmíru

sympatický pořad to byl. Každou minutu z něj vyzařoval silný optimismus, tolik potřebný v dnešní době. Úžasný zážitek, skvělý herecký výkon! Kdo

o akci věděl, a nepřišel, má čeho litovat.“

Děkuji jim za výstižná slova a současně děkuji za znamenité fotografie panu Robertu Mekišovi.

facebook Církev Husitská Lípa

Obrazek na titulní straně Pixabay.com

Týdeník Církev československé husitské.
Vydává: Ústřední rada Církev československé husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6.
Vedoucí redaktorka: ThDr. Klára Matoušová,
redaktoři: PhDr. Mirko Raduševič,
Bc. Ondřej Syrový, grafik: Milan Udržal.
Šéfredaktorka Cesty: Mgr. Jana Krajčířiková.
Tel. redakce: 220 398 107;
e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz,
tisk: Grafotechna plus.
Distribuce a reklamace:
ADLEX, spol. s r. o., Xaveriova 1888/45,
150 00 Praha 5.
Předplatné: Mgr. Dagmar Píšová,
tel.: 220 398 117,
email: prodejna.blahoslav@ccsh.cz.
Redakce si vyhrazuje právo na úpravy
a krácení příspěvků.
MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

SETKÁNÍ HUSITSKÉ MLÁDEŽE
DIVADLO DUCHA V DOBRUŠCE
17. - 19. dubna 2026

cena: 300,-
přihlášky pošlete do 8.4.
na adresu: mata.bren@seznam.cz

Kavárna jako most: První rok působení SANANIMu v Žižkostele

První rok provozu kavárny v Žižkostele, zajišťované organizací SANANIM, potvrdil, že i jednoduchý prostor může mít zásadní dopad na život komunity. Kavárna se nestala jen zázemím pro návštěvníky zdejších akcí, ale především místem zcela přirozeného setkávání. Vztahy zde nevznikají na základě programů, ale skrze každodenní kontakt – při objed-

návce, u společného stolu, v krátkých rozhovorech. Významnou roli hraje její soci-

ální rozměr. Lidé v obtížných situacích zde nacházejí pracovní uplatnění i možnost návratu k běžnému rytmu života. Kavárna zároveň otevřela Žižkostel širší veřejnosti. Zkrátka pomáhá proměnit Žižkostel v živý dům a podporuje tak nejen komunitní, ale i diakonický rozměr církve. Ukazuje, že pohostinnost může být cestou, jak vytvářet vztahy, bourat bariéry a otevírat prostor pro naději. Díky za to.

Zdeněk Břeň

Projekt kaple v Březnici

Vzhledem k havarijnímu stavu budovy kostela v Březnici, který prakticky vylučuje záchranu stávajícího objektu, rozhodla se plzeňská diecézní rada zřídit komisi k posouzení možností, jak zajistit přítomnost naší církve v dané lokalitě i v budoucnu. Komise doporučila diecézní radě ke schválení projekt výstavby nové kaple, která by nahradila stávající objekt. Vznikl architek-

tonický návrh, do něhož byly zapracovány připomínky a návrhy členů komise. Cílem je dát vzniknout nejenom nové sakrální stavbě, ale celému areálu, který bude sloužit k duchovním účelům, ale také jako prostor pro kulturní akce, odpočinek a ztišení, a rovněž jako pietní místo (znovuoobnovení kolumbária). Úřad diecéze ve spolupráci s duchovní správou náboženských obcí Březnice a Mirovice chystá zahájení kampaně k získání finančních prostředků k vy-

pracování projektové dokumentace a samotné stavby.

redakce

Smaragdová svatba

Manželé Vít a Zdeňka Koutní z Opavy oslavili manželské jubileum 55 let společného života. Obnovené sliby stvrdili svým podpisem jak manželé, tak i obě svědkyně, které se také těší dobrému zdraví. Bratr Koutný také letos dosáhl kmetského věku (jak sám hrdě říká) 80 let. Jistě na tom má nemalou zásluhu manželka, která je zdravotní sestrou a dobře se o manžela stará. Bratra Víta Koutného známe jako člena Ústřední rady ČČSH už dlouhých 22 let. 18 let je předsedou rady starších v náboženské obci v Opavě a v mnohých obcích je znám také jako šikovný řemeslník – elektrikář, kde pomáhal při rekonstrukci kostelů a modliteben. Je otcem tří dětí, má sedm vnoučat a tři pravnoučata. Za všechny vzpomenu vnučku Adélku, která ve svých deseti letech onemocněla těžkou leukémií v té nejhorší covidové době a celá církev pomáhala finančně při náročné léčbě a hlavně modlitbami, které Bůh vyslyšel. Dnes mohla Adélka popřát dědečkovi a babičce hodně štěstí do dalších společných let. Studuje a chtěla by se stát lékařkou, aby mohla pomáhat stejně postiženým dětem, jako byla sama. Ale to už je na jiný příběh. Přejeme staro-novomanželům hodně zdraví, štěstí, lásky a Božího požehnání do dalších let, abychom za pět let oslavili společně diamantovou svatbu. Smaragdový náhrdelník sestry Zdeňky vystřídá pak diamantový – tak to už je na čase začít šetřit! Moc se těšíme na tu další velkou slávu!

Ladislava Svobodová, farářka

Bože, lidé míjejí stovky křížů u cest, u silnic, u dálnic, ověšují se jimi, zdobí jimi místnosti, zcizují je, rozbíjejí a ničí.
A přitom smysl kříže jim je skryt. I my, kteří se k tobě hlásíme
a s úctou umisťujeme kříže v chrámech, v modlitebnách a ve svých domovech, nerozumíme plně tomuto znamení.

Tento krutý, hrůzný a obávaný předmět jsi učinil zvláštními cestami nástrojem naší spásy.

Pane, dej nám pochopit kříž, pod kterým jsi klesal.

Kříž, který byl vztyčen nad Jeruzalémem i celým světem. Kříž, na který byl umístěn nápis vyhlášující tvé království v tomto světě. Kříž, na kterém jsi byl zcela opuštěn.

Kříž, na kterém jsi skonal.

Dej nám, Kriste, pochopit tajemství tvého kříže.

Dej nám spatřovat ve tvém kříži dřevo stromu života: z něho proudí nový život do srdcí těch, kteří tě jako Pána poznávají, přijímají a vyznávají. Kyrie eleison.

Tomáš Butta

NAD PÍSMEM

Svědectví o vzkříšení

J 20,1-18

První den po sobotě, když ještě byla tma, šla Marie Magdalská k hrobu a spatřila, že kámen je od hrobu odvalen. Běžela k Šimonu Petrovi a k tomu učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu, a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý učedník vstali a šli k hrobu. Oba dva běželi, ale ten druhý učedník předběhl Petra a byl u hrobu první. Sehnul se a viděl tam ležet lněná plátna, ale dovnitř nevešel. Po něm přišel Šimon Petr a vešel do hrobu. Uviděl tam ležet lněná plátna, ale šátek, jímž ovázali Ježíšovu hlavu, neležel mezi plátny, nýbrž byl svinut na jiném místě. Potom vešel dovnitř i ten druhý učedník, který přišel k hrobu dřív; spatřil vše a uvěřil. Dosud totiž nevěděli, že podle Písma musí vstát z mrtvých. Oba učedníci se pak vrátili domů. Ale Marie stála venku před hrobem a plakala. Přitom se naklonila do hrobu a spatřila dva anděly v bílém rouchu, sedící na místě, kde před tím leželo Ježíšovo tělo, jednoho u hlavy a druhého u nohou. Otázali se Marie: „Proč pláčeš?“ Odpověděla jim: „Odnegli mého Pána a nevím, kam ho položili.“ Po těch slovech se obrátila a spatřila za sebou Ježíše; ale nepoznala, že je to on. Ježíš jí řekl: „Proč pláčeš? Koho hledáš?“ V domnění, že je to zahradník, mu odpověděla: „Jestliže tys jej, pane, odnesl, řekni mi, kam jsi ho položil, a já pro něj půjdu.“ Ježíš jí řekl: „Marie!“ Obrátila se a zvolala hebrejsky: „Rabbuni“, to znamená »Mistře«. Ježíš jí řekl: „Nedotýkej se mne, dosud jsem nevystoupil k Otci. Ale jdi k mým bratřím a pověz jim, že vystupuji k Otci svému i Otci vašemu a k Bohu svému i Bohu vašemu.“ Marie Magdalská šla k učedníkům a oznámila jim: „Viděla jsem Pána a toto mi řekl.“

Když ráno po sobotě přijde Marie Magdalena k hrobu a nachází prázdné místo, cítí jen bolest a zmatek. Potom se brzy nato octne tváří v tvář vzkříšenému Kristu, a nejdřív ho nepozná. Až když Ježíš vysloví její jméno, probudí se v ní celé poznání: „Rabbuni!“ – a potom přijdou slova, která mění vše, co víme o smrti a lásce. Mariino osobní vyznání po setkání s živým Kristem: „Viděla jsem Pána a toto mi řekl.“

Tahle věta je jádrem křesťanské víry – není to zpráva o události, ale svědectví proměněného života. Marie neříká „slyšela jsem o něm“, neříká „věřím v něho“, říká, že ho viděla, že s ním mluvila, že jí dal úkol: jít a zvěstovat. A stane se první svědkyní vzkříšení. Ta, která přišla oplakávat mrtvého, je poslána zvěstovat živého. A zvěstování vychází z osobního setkání: naše víra má být svědectvím, které ostatním přináší konkrétní slova a činy. Když i my můžeme říct „Viděl(a) jsem Pána“, naše slova získávají moc uzdravovat, povzbuzovat a posílat do služby.

Mariin příběh ukazuje, že Bůh přichází právě tam, kde se cítíme nejztracenější. Že prázdnota, kterou v životě někdy zakoušíme, může být prostorem, do něhož vstupuje nový život. A že Kristus nás oslovuje jménem – osobně, konkrétně, s láskou, která nás zvedá a posílá dál.

Vzkříšení proměňuje smutek v radost, beznaděj v poslání. Marie odchází od hrobu s úkolem – a my jsme dnes vyzváni, abychom přijali stejnou odpovědnost: nést do světa osobní svědectví o tom, co jsme zažili s Ježíšem. Nejde o dokonalost, ale o upřímnost setkání. Stačí, když pravdivě řekneme: „Viděl(a) jsem Pána a toto mi řekl“, a pak podle toho jednáme. **R. Göbel**

Hod Boží velikonoční

Sotva procitnu, jsem s tebou. Svou dlaň jsi položil na mě. Nad mé chápání jsou tyto divy. Aleluja! (Žalm 139,18.5-6)

První čtení z Písma: Skutky 10,34-43

Tužby velikonoční (I):

2. Aby Kristovo vzkříšení našimi srdci proniklo a k životu věčnému nás přivedlo, modleme se k Hospodinu.
3. Aby Kristovo vítězství v celém světě zavládlo a mír národům přineslo, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písma:

Nebeský Otče, dnešního dne jsi skrze svého jednorozeného Syna zvítězil nad smrtí a otevřel's nám bránu do života věčného. Dej, ať nás tvůj životodárný Duch vzkřísí ze smrti k životu! Osviť nás, Bože, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Koloským 3,1-4

Evangelium: Jan 20,1-18

Alternativním evangelijním čtením je Matouš 28,1-10

(viz formulář Bílé soboty – vigilie Hodu Božího velikonočního).

Verše k obětování: Žalm 76,9-10

Verše k požehnání: 1. Korintským 5,7-8

Modlitba k požehnání:

Nebeský Otče, děkujeme ti, zes nás potěšil slavením velikonočních tajemství. Ve své dobrotě dej, ať mocí tvého Ducha rosteme ve vzájemné svornosti a lásce! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 250, 251, 260, 331

Pane Ježíši, děkuji ti za setkání, které mě proměňuje, a za odvalu k nést svědectví o tobě. Dej mi, abych i já upřímně říkal(a) ostatním: Viděl(a) jsem Pána, a podle toho žil(a). Amen.

Žalmy v pašijích podle Lukáše

V pašijovém příběhu o utrpení a smrti Ježíše Krista se vyskytuje řada narážek i citací ze Starého zákona. Nejčastěji se jedná o tzv. trpitelné Žalmy 22, 34, 69, a také 53. kapitolu knihy proroka Izajáše o trpícím Božím služebníkovi. Několik odkazů na žalmy v pašijovém příběhu podle evangelisty Lukáše se vyskytuje přímo v oddílech nadepsaných „Ukřižování“ a „Ježíšova smrt“.

Jako první z těchto žalmových odkazů je ze Žalmu 22 verš 19: „Dělí se o mé roucho, losují o můj oděv“ (L 23,34). Žalm 22 ve svém celku je obrazem situace odsouzenec ve starověku. K tomu patřilo i rozdělení jeho šatu mezi vojáky vykonávající rozsudek. Vojáci losovali, komu který díl připadne. I tento detail, uvedený v Žalmu 22, byl vztahován na Ježíše a stal se potvrzujícím dokladem předpovědi o odsouzeném Mesiáši. Když se zamyslíme nad touto situací tahanice vojáku o Ježíšův oděv, tak si uvědomíme, jak je často věnována pozornost jen vnějším věcem, zatímco to důležité se dostává mimo zájem. Šaty vyjdou z módy, zvetší, pustí se do nich moli (Mt 6,19-20, srov. Iz 51,8). Vojáci věnovali pozornost šatům a Ježíše si nevšimli. Často nám jde o věci, a ne o člověka, zájem je soustředěn na to vnější, místo toho, abychom upnuli zájem k tomu vnitřnímu, co má skutečnou hodnotu a co zůstává. I když šaty a věci tohoto světa pomínou, Ježíš a jeho láska zůstává.

Druhý odkaz na žalm se týká výsměchu Ježíšovi ze strany členů rady (L 23,35). Jedná se také o Žalm 22, verše 7-8, kde čteme: „Já však jsem červ, ne člověk, potupa lidství, povrhel lidu. Všem, kdo mě vidí, jsem jenom pro smích, šklebí se na mě, potřásají hlavou.“ Zde se setkáváme se smíchem jako projevem škodolibého zla. Vtipkování a ponižující zesměšňování jsou výrazem lidského cynismu, bezcitnosti a opovržení druhým. Vysmívání se Ježíšovi představuje jeho hluboké ponížení, které bylo již předpovězeno v Žalmu 22.

Třetí z výpovědí se týká octa, který dali Ježíšovi vojáci, aby se jej napil (L 23,36). Marek mluvil o vínu (Mk 15,23), Lukáš o octu a Matouš i o žluči (Mt 27,34). Je zde naplnění Žalmu 69, kde je řečeno:

„Do jídla mi dali žluč, když jsem žíznil, dali mi pít ocet“ (Ž 69,22). Z toho je zřejmé, že Ježíš na kříži zakoušel vnitřně hlubokou hořkost a nezměrnou trpkost. Podávání žluči a octa je obrazem velké zloby a nenávisti nepřátel. V tom je shoda s tímto Žalmem 69, ale přesto je zde velký rozdíl. V žalmu je silná myšlenka odplaty a Božího trestu vzhledem k ubližujícím nepřátelům: „Vylej na ně svůj hrozný hněv, tvůj planoucí hněv ať postihne je“ (Ž 69,25; srov. verše 24, 26.28-29). Zatímco Ježíš na kříži prosí o odpuštění Boha pro ty, kteří mu ubližují (L 23,34).

Při ukřižování Ježíše a u konce jeho života „všichni jeho přátelé stáli opodál, i ženy, které Ježíše doprovázely z Galileje“ (L 23,49).

Tato situace je vyjádřena v Žalmu 38: „Kdo mě milovali, moji druzi, odtáhli se pro mou ránu, moji nejbližší opodál stojí“ (Ž 38,12). Podobně i v Žalmu 88 čteme: „Známé jsi mi vzdálil“ (Ž 88,9). Ve svém utrpení a údělu zůstává Ježíš sám. Mnozí se od něho v těžké chvíli vzdálili, nejen prostorově, ale i vnitřně. Když je někdo úspěšný, má plno lidí kolem sebe, když se dostane do problémů, tak se od něho vzdalují a vyhýbají se mu. V tom je rozdíl mezi Markem, Matoušem a Lukášem na jedné straně a Janem na straně druhé. Jestliže první tři evangelisté ukazují, že i ti nejbližší Ježíšovi učedníci a příznivci si od jeho kříže udržovali odstup a sledovali vše opodál, pak Jan dosvědčuje, že u kříže stála jeho matka Marie, další nejméně ženy a učedník Jan (J 19,25-27). Kde bychom asi stáli my, kdybychom byli přímými účastníky Ježíšova ukřižování? Možná také někde s těmi opodál, anebo dokonce někde hodně daleko, co nejvíce vzdáleni od tohoto místa bolesti. Ale jakkoli jsme Kristu vzdáleni časem, prostorem i vnitřně, jeho láska tuto vzdálenost může překlenout.

Pátou souvislostí pašijí s žalmem je Ježíšovo zvolání „Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha“ (L 23,46). Ježíš před svou smrtí na kříži cituje podle Lukáše Žalm 31, verš 6., který zní: „Svého ducha kladu do tvých rukou, vykoupils mě, Hospodine, Bože věrný.“ Tento žalm je výrazem dokonalého odevzdání odsouzeného spravedlivého Ježíše a jeho zápasu do nejvyšší Boží spravedlnosti, sebeodevzdání Syna do Otcových rukou. Verš 6. ze Žalmu 31 byl v židovství modlitbou před spánkem. Věřící světuje svoji duši a celý svůj život do Božích rukou. V případě této modlitby z úst Ježíše je projevem vztahu naprosté důvěry k Otci. Ježíš prošel vnitřním zápasem v Getsemanské zahradě, prošel cestou utrpení až na kříž. V závěru své cesty spásy odevzdává Bohu sebe a současně odevzdává Bohu do jeho rukou vše, i nás. V odevzdání sebe Bohu Otci se s ním Ježíš sjednocuje. Důsledkem tohoto sjednocení s principem života a zdrojem veškerého bytí je vzkříšení Ježíše.

Pátou souvislostí pašijí s žalmem je Ježíšovo zvolání „Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha“ (L 23,46). Ježíš před svou smrtí na kříži cituje podle Lukáše Žalm 31, verš 6., který zní: „Svého ducha kladu do tvých rukou, vykoupils mě, Hospodine, Bože věrný.“ Tento žalm je výrazem dokonalého odevzdání odsouzeného spravedlivého Ježíše a jeho zápasu do nejvyšší Boží spravedlnosti, sebeodevzdání Syna do Otcových rukou. Verš 6. ze Žalmu 31 byl v židovství modlitbou před spánkem. Věřící světuje svoji duši a celý svůj život do Božích rukou. V případě této modlitby z úst Ježíše je projevem vztahu naprosté důvěry k Otci. Ježíš prošel vnitřním zápasem v Getsemanské zahradě, prošel cestou utrpení až na kříž. V závěru své cesty spásy odevzdává Bohu sebe a současně odevzdává Bohu do jeho rukou vše, i nás. V odevzdání sebe Bohu Otci se s ním Ježíš sjednocuje. Důsledkem tohoto sjednocení s principem života a zdrojem veškerého bytí je vzkříšení Ježíše.

zahradě, prošel cestou utrpení až na kříž. V závěru své cesty spásy odevzdává Bohu sebe a současně odevzdává Bohu do jeho rukou vše, i nás. V odevzdání sebe Bohu Otci se s ním Ježíš sjednocuje. Důsledkem tohoto sjednocení s principem života a zdrojem veškerého bytí je vzkříšení Ježíše.

Žalmy jsou pokladem moudrosti Božího lidu a zkušenosti víry. Ježíš žalmy zpíval a modlil se je. Žalmy nejen dosvědčují a potvrzují Ježíšovu cestu spásy, ale rozjímání nad nimi je i cestou k jeho nitru, k jeho lásce, do níž jsme zahrnuti také my.

Tomáš Butta

Velkopáteční zamyšlení

Na úvod uklidnění. Velký pátek je dnem, bez kterého by se všechno, co následuje, neodehrálo. Když vzplanou boje, jdou obránci bojovat, aby ochránili svá území. A mnozí padnou. Ale bez nich by padlo území. Je to oběť svobodě. Velký pátek je dnem, který vzal Kristu život, aby jej lidstvo mohlo dostat zpět. Je to oběť za lidstvo. Pro lidstvo. Oběť, která dopadla dobře.

Když si vezmeme celou situaci, je to koncentrát absurdnosti. Ježíš nic neprovedl. Ano, zachraňoval lidi, bořil předsudky, vykládal zákon s lidskou koncovkou, protože jej nepřišel zrušit, ale naplnit. Všude uplatňuje právo pro slabšího. Všude sbírá zapomenuté u ohrad. Ale má jednu vadu na kráse. Tvrdí, že je Boží Syn. No, aby ne, když jím opravdu je!

A tak vše spěje k tomu, aby byl zlikvidován. Bylo mnoho situací, kdy tomu mohl zabránit. Vyhnout se Jeruzalému. Vysvětlit Pilátovi, že nikoho neohrožuje, obejít obloukem všechna nebezpečná místa, i v těch bezpečných by se přece dalo léčit a zachraňovat. Ježíš jde naproti svému Velkému pátku. Ví to? Ví o něm?

Nevíme s jistotou, ale asi ano, modlitba v Getsemanské zahradě dává tušit mnohé. Tolik kostelů má ten slavný obraz, jak Ježíš klečí uprostřed ztemnělé zahrady, hlavu zvednutou k nebesům,

v očích žal. Civíme naň tupě při bohoslužbě, aniž by nás napadlo, že právě prožívá ty nejtěžší chvíle své existence, kdy dává Otci najevo, že není v pohodě a zcela

sjednocen s tím, co bude následovat. Ale když vstane a říká učedníkům: „Vstaňte, pojďte, hle přiblížil se ten, který mě zrazuje,“ už je připraven, jde do války, v níž padne. A nebuďme si jisti, že si je jist svým vzkříšením. To asi ne, když se ptá na kříži Otce, proč ho opustil. Je to těžké čtení, ta situace na

Golgotě. Pár plačících žen, ale tolik posmívačů, super kritiků, až zrak přechází...

Ježíš se postavil za posledního ve frontě u plotů a cest, kterých se vždy tak ujímal a zastával. Stal se tím nejubožejším ze všech, tím, kdo naplnil jejich osud svou obětí, očistil jejich ponížení, vyzvedl je na nebesa svým pokorným přístupem, svou neagresivní cestou spásy, která přijala úděl, který byl nutný, aby mohlo být lidství posvěceno proti nelidskosti. Ježíš nebojuje, neproklíná, nevysvětluje, z kříže odevzdává Jana matce a matku Janovi, protože mu jde o jejich příští, aby měli oporu – a umírá.

To je Velký pátek. Není těžké hledat příklady a příběhy ze současnosti. Jsme jimi totiž obklopeni. Jsme součástí válečných příběhů online, sedmý říjen před dvěma lety v Izraeli, Gaza, Ukrajina, ale i všechny rodiny kluků padlých za Rusko.

Cožpak si svou budoucnost představovali takhle? Cožpak nečeká tu zemi po ukončení bojů něco jako prokletí? Je to Velký pátek, o jakém se nám nesnilo.

Ale Kristus v něm nezůstal. Nezasekl se ve Velkém pátku svou smrtí. Známe pokračování...

Marta Silná

Hod Boží velikonoční

Pán Bůh si moudře vybírá svědky, kteří mají světu oznamovat jeho velké skutky. Zvláště výmluvný je v dnešním evangeliu výběr těch, kdo se jako první setkali s největším Božím divem - se vzkříšením Ježíše Krista. Především jsou to ženy, které zůstaly Mistru a Pánu věrné až do konce. Viděly na vlastní oči jeho smrt na kříži i uložení do hrobu. Tím je zároveň zdůrazněna věrohodnost jejich svědectví. Svědectví žen je stejně průkazné jako svědectví mužů - v tom ohledu křesťanství láme staré předsudky o mužské nadřazenosti. Muž i žena jsou rovnocenné lidské bytosti. Ženy se zhostily dobře své svědecké úlohy. Vždyť ani nejbližší Ježíšovi učedníci, jimž hrozilo nebezpečí zvláště veliké, se neodvážili vyjít z úkrytů, aby se přesvědčili o tom, co se stalo.

Výslovně je tu jmenován Petr. Právě jemu chystá Pán významnou roli při vzniku Božího lidu nové smlouvy, při počátku křesťanské misie a dějin Kristovy církve. Ale to bude až o Letnicích, kdy mu Duch svatý dá pochopení a statečnost. Teď je Petr udiven a ještě docela nechápe, co se vlastně stalo. V závěrečné kapitole svého evangelia myslí Lukáš již na jeho pokračování, na knihu Skutků apoštolů, podle níž křesťanská misie začala v Jeruzalémě.

Modlitba:

Hospodine, chválíme tě vděčně, že nám každou neděli připomínáš vítězství svého Syna nejmilejšího nad smrtí.

Dáváš nám tak vnitřní sílu k životním úkolům. V té síle stanou se břemena lehká, zármutky se obrátí v radost a neklid v pokoj.

Pomoz nám, prosíme, ať dokážeme vyznávat před všemi hledajícími, bloudícími a pochybujícími, že Ježíš Kristus žije a kraluje, že je pro každého věřícího Spasitelem a Dárce věčného života.

Z kazatelské dílny Josefa Špaka pro čas Velikonoc

Jak funguje naše církev

16. Právní rada

V minulé části jsme si vysvětlili, jak fungují kárné výbory, které v rámci církve plní podobnou roli jako soudy. Církev má však ještě jeden orgán, který bychom mohli přirovnat k soudu ústavnímu. Jmenuje se právní rada. Právní rada rozhoduje tehdy, když vznikne pochybnost o souladu nižších církevních řádů

hospodářský, kárný) a pod nimi ještě nižší předpisy – například různé směrnice, statuty, jednací řady apod. Platí, že nižší předpis nesmí být v rozporu s vyšším. A samozřejmě ani rozhodnutí církevních orgánů nesmí být v rozporu s Ústavou a řady církve. Pokud se někdo domnívá, že k takovému rozporu došlo, měl by se nejprve odvolat k vyššímu církevnímu orgánu (např. proti rozhodnutí rady starších se může odvolat k diecézní radě). Pokud již tento opravný prostředek vyčerpal, nebylo mu vyhověno, a přesto se domnívá, že je v právu, nebo podat odvolání není možné, může požádat o posouzení právní rady.

Právní rada je volena církevním zastupitelstvem na šestileté funkční období. Skládá se z předsedy a osmi až deseti dalších členů. Všichni její členové by měli být právníky nebo mít úspěšně složenou zkoušku z církevního práva na Husitské teologické fakultě. Alespoň čtyři členové právní rady musí být duchovní. Členem právní rady nesmí být nikdo, kdo je členem diecézní nebo ústřední rady.

JK

(zdroj obrázku: Pixabay.com)

a předpisů s vyššími řády a Ústavou ČČSH nebo ve věcech souladu rozhodnutí církevních orgánů s těmito předpisy. Stejně jako v soustavě státního práva mají totiž i církevní předpisy různou právní sílu. Nejvyš v této pomyslné pyramidě stojí Ústava, pod ní jsou nižší řady (organizační, duchovenské služby,

CESTA

Příběh Velikonoc je plný zajímavých postav s výraznými charaktery. Důležitou roli tu hraje také židovská velerada, kterou vnímáme jako sbor nemilosrdných mužů, kteří kvůli obavám ze ztráty svého vlivu neváhali Ježíše odsoudit a vydat představiteli římské moci Pilátovi. O většině členů velerady se z Bible o moc víc nedozvíme, vystupují tu však dva muži, Nikodém a Josef z Arimatie, kteří dokazují, že ne všichni farizeové o Ježíšovi smýšleli stejně. I když počátku tajně, stali se jeho učedníky. Nikodém jej dokonce jednou v noci navštívil a rozmlouval s ním o Božím království (Jan, 3. kapitola). Jejich strach veřejně se k Ježíšovi přihlásit byl za daných okolností celkem pochopitelný. O to více pak vyniká jejich odvaha, když se po Ježíšově smrti rozhodli požádat Piláta o Ježíšovo tělo, které spěšně zavinuli spolu s vonnými látkami do čistého plátna a pohřbili do Josefova hrobu. O Ježíšově pohřbu nám svědčí všechna čtyři evangelia. Díky nim jsou pro nás dodnes Josef s Nikodémem příkladem velké odvahy, kterou prokázali tím, že se postavili na Ježíšovu stranu (dokonce v okamžiku, kdy už se zdálo vše ztracené) a riskovali své dobré postavení v židovské veleradě, možná i své životy, jen proto, aby mu prokázali milosrdenství a pohřbili jeho tělo.

Jana Krajčířková

Nakreslila: Lucie Krajčířková

Modlitba

My toužíme ti říci
v tvém domě požehnaném:
jsme tvoji služebníci,
tys, Bože, naším Pánem.

Plň naše srdce vírou;
vždy chceme silni být
a celou zemi šírou
v chrám Páně proměnit.

Tvé pravdy světlo jasné
nám září v zemských pláních.
Ať nikdo neuhasne
z nás, bílých světel na nich!

Miroslav Matouš

Ve stínu svých bratrů

16. Nebeská mana

Po několika dnech odpočinku v oáze ělim jsme se vydali na další cestu do pouště. Měsíc a půl po našem odchodu z Egypta začali Izraelci opět reptat, tentokrát ne kvůli vodě, nýbrž kvůli nedostatku jídla. „Proč jste nás jen odváděli z Egypta, kde jsme sice museli těžce pracovat, jídla jsme tam ale měli vždycky dostatek?“ stěžovali si Mojžíšovi a Áronovi. „To nás snad chcete umořit hladem?“

Mojžíš s Áronem jim rozhněvané odpověděl: „Proč si neustále stěžujete? O nás dva tu navíc vůbec nejde. To jste už zapomněli, jak jste v Maře nadšeně slibovali, že budete důvěřovat Hospodinu a následovat ho všude, kam nás povede? Už zase jste mu přestali věřit? Jen předstupte před Hospodina a řekněte mu to přímo!“

A rázem se nad pouští objevil obrovský nádherný oblak, v němž se všem ukázala Hospodinova sláva. Všichni v tu chvíli zapomněli na svůj hlad a uchváceně pozorovali ten zvláštní úkaz.

A Hospodin opět promluvil k Mojžíšovi: „Slyším, jak proti mně Izraelci zase reptají. Přesto jim znovu pomůžu. Dám jim najíst a budou jíst dosyta po celou dobu jejich cesty do země, kterou jsem jim slíbil. Každé

ráno jim sešlu z nebe chléb, každý večer maso. Ať si ale každý nasbírá jen tolik, kolik sní, pouze šestého dne dvojnásobek, abyste mohli sedmý den dodržovat odpočinek.“

A tak se také stalo. Druhý den ráno se na povrchu pouště objevilo zvláštní jemné, šupinaté jíní, které však chutnalo jako medový koláč. Nazvali jsme ten nebeský chléb mana. A večer se pak na náš tábor sneslo hejno křepelek, takže jsme měli i maso.

„Tak co, ještě pochybujete, že to s námi Hospodin myslí dobiř?“ ptala jsem se rozjařených lidí, když ráno plnými hrtmi sbírali manou.

„Kdepak, už nepochybujeme!“ volali a cpali se manou jako křečci.

„Nezapomente, že si máte nasbírat jen tolik, kolik sníte během dne. Nesmíme si dělat žádné zásoby!“ Kladla jsem jim na srdce. Všichni přikyvovali, nicméně stejně se druhý den ráno z mnoha stanů ozývaly znechucené výkřiky, když ti, kteří si chtěli namounit něco navíc, zjistili, že jim uložená mana zplesnivěla a zčervivěla.

„Ach jo,“ kroutila jsem nad nimi hlavou. „Vy máte jedinou naději – že Bůh s námi má svou božskou trpělivost. Každý jiný by už nad námi zlomil hůl!“

„Nezlob se, Mirjam, my jste to nemysleli zle...“ omlouvali se.

Soutěž o tři knihy

Najdete mezi oběma obrázky 10 rozdílů? Své řešení nám pošlete na e-mail jana.krajcirkova@csh.cz do poloviny května, v červnové Cestě oznámíme jména výherců knížek.

(zdroj obrázku: Pixabay.com)

Blahopřejeme výhercům soutěže z únorového čísla

(tj. jenka: Každá záležitost zbranuje človeka svobodou):

Eliška Binderová, Boris Palúch a Tereška Jiráňková z Prahy

Proč Ježíš svým učedníkům umyl nohy?

V rámci velikonočního (neboli pašiového) příběhu narazíme na epizodu, která se nám může zdát zvláštní. Najdeme ji ve 13. kapitole Janova evangelia. Těsně před velikonočními svátky Ježíš všem svým učedníkům umyl nohy. Proč něco takového udělal? Abychom to lépe pochopili, musíme si uvědomit, že tehdy lidé chodili všude pěšky, v sandálech a po prašných cestách, takže jejich nohy byly obvykle hodně špinavé. Úkol umývat lidem nohy plnili ti nejnižší služebníci nebo otroci, byla to nepřijemná, podřadná a ponižující práce.

Naproti tomu Ježíše jeho učedníci považovali za svého pána, učitele, mistra, ctili ho a vážili si ho. Rozhodně by po něm nikdy nechtěli, aby před nimi poklekl a umýval jejich špinavé a zpcené nohy.

Jak tedy máme tomuto příběhu rozumět?

Je to symbol. Ježíš tím chtěl učed-

níkům dát příklad, aby se nikdy nepovyšovali nad druhé a pokorně jim prokazovali dobro. To platí pro křesťany mezi sebou navzájem ale dokonce, i když někdo v církvi dosáhne vysokého postavení, měl by svůj úřad chápat především jako službu ostatním.

Dnes už samozřejmě nejde o umývání nohou, i když o Velikonočních, obvykle na Zelený čtvrtek, se tento obřad mnohde vykonává – ať již myje nohy ostatním církevní hodnostář (dokonce i samotný papež), nebo si na výraz všeobecné vzájemné křesťanské služby umývají nohy všichni navzájem. To, že Ježíšově příkladu rozumíme a chceme ho následovat, můžeme dávat najevo tisíci jinými způsoby – tím, že se k sobě budeme chovat hezky, pomáhat si, zajímat se o sebe... A to nejen o Velikonočních, ale po celý rok!

JK

Nakreslila: Lucie Krajčířiková

„Říkáme vám to s bratry pořád dokola – o nás tu nejde – neomlouvejte se mně, ale Hospodinu. Neděkujte nám, ale Hospodinu. Ne-proste nás, ale Hospodina!“

A nestěžujte si, pokud možno, vůbec nikomu, dodávala jsem už v duchu. Ale přes všechnu naši snahu napomínat, ale především povzbuzovat náš lid, stejně znovu a znovu docházelo k projevům neposlušnosti. Šestého dne Áron všem připomněl: „Pamatujte, dnes si nasbírejte potravu i na zítřek, kdy je den odpočinku!“ A co myslíte – sedmého dne ráno se stějně z několika stanů vyhrmuli ven hlaďovci, kteří si chtěli nasbírat čer-

stvou manu k snídani.

„Co tady děláte?“ ptám se jich. „Vždyt jste slyšeli, že dnes nic nespadne, měli jste si nasbírat včera!“

„To určitě, vždyt jsme viděli, jako se to každému, kdo si to nechal do druhého dne, zkazilo!“

„Zase máte svůj rozum, že?“ kroučila jsem hlavou. „Podívejte, moje mana ze včerejška je jako čerstvá!“ Kdy už se konečně ti lidé poučí?

Ano, zlobila jsem se tehdy hodně na svůj lid pro jeho nedostatek víry a neposlušnost. Přitom i já jsem později zklamala...

Jana Krajčířiková

Nakreslila: Lucie Krajčířiková

ANKETA

- 1) Jak ve svém životě prožíváte poselství Kristova vzkříšení?
- 2) Změnilo se vaše chápání Velikonoc během života nebo víry? Jak?
- 3) Jaké velikonoční tradice a folklór dodržujete?

Adéla Frýdlová,
kazatelka NO Praha – Vršovice

1) Kristovo vzkříšení vnímám jako součást své víry v trojičního Boha. Uvěření v Kristovo vzkříšení, skutečnost, že jsem se ve svém životě mohla setkat s živým, vzkříšeným Kristem, přijímám jako nezaslouženou milost a nic než milost.

Prizmatem této milosti se mi pak přičí apel některých křesťanských proudů, že lidé musí přijmout Krista tady a teď. Jak ho mohou přijmout, když ve svém životě Krista jako vzkříšeného nepoznali? Milost se přece nedá dirigovat. Proč někteří lidé vzkříšeného Krista ve svém životě poznají, a jiní nikoliv, je pro mě jedno z největších tajemství mého věření. Je to něco, s čím jsem dlouho zápasila jako s nespravedlností, ale postupem času jsem se to naučila odevzdávat do Božího úradku, s vědomím, že ve své víře nemusím všemu rozumět.

2) To si často říkám, že musí být úžasný zážitek, když člověk nevěří, pak uvěří a slaví první Velikonoce jako křesťan. Tím, že pocházím z křesťanské rodiny, jsem tenhle zlom nezažila. Ale je pravda, a to si často říkám, když se mě děti ptají, kdože zabil Ježíše, že ten zásadní posun musí učinit každý z nás, nejen oni před 2000 lety, ale i já tady a teď. Stát se součástí biblického příběhu.

3) V našem sboru máme krásnou tradici. Ta byla zpočátku tradicí rodinnou, kdy jsme vždy na Velký pátek s dětmi navštívili některou z křížových cest v okolí Prahy. Člověk by ani nevěřil, že jsou jich desítky. Procházeli jsme jednotlivá zastavení, u každého se zastavili, přečetli daný biblický text... Člověk tak Velký pátek prožije daleko slavnostněji a intenzivněji. A od roku 2017 se z toho stala tradice sborová, kdy jezdíme ve společenství více lidí. A musím říct, že je to ještě lepší. Vzpomínám na ty jednotlivé cesty, lidi, se kterými jsme šli, zamyšlení, která nás cestou provázela, útržky hovorů, které jsme

vedli, počasí, které jsme zakoušeli. A potom přijde další rok a další cesta a člověk vidí, co se za ten rok v něm, ve společenství i ve společnosti, jejíž je součástí, změnilo. Čím se zaobírá ve svém duchovním životě teď a čím se zaobíral roky předchozí. A je to určitě moment veliké vděčnosti, že ho Bůh přivedl až sem.

Štěpán Klásek, emeritní biskup a farář
NO Litomyšl

1) Každá nedělní bohoslužba je ohlase

a zároveň novou možností setkání se Vzkříšeným prvním den po sobotě a jako farářské dítě jsem v téhle „samozřejmosti“ od malička vyrůstal. Teprve později, hlavně na vojně, kdy se ne-

děle poznala jen podle kakaa a vánočky k snídani, jsem si uvědomil, jak je tahle nedělní „samozřejmost“ spojená s Kristovým vzkříšením vlastně zázračná. A pak věřím, že každý z nás má ve svém životě i zvláštní zážitky toho, kdy se živý Bůh dotknul něčeho, co jsme my sami beznadějně pohřbili. Z biblických svědectví je mi asi nejbližší vyprávění o setkání se Vzkříšeným na cestě do Emauz, které nejen zpětně osvítlí to, co bylo, ale také nás nově nasměruje k tomu, co máme před sebou.

2) Moje chápání Velikonoc se možná ani tak nezměnilo, jako spíš prohloubilo.

O Velikonoční neděli jako o matce všech křesťanských nedělí jsem se již zmínil. Vedle ní si z dětství pamatuji zvláště Velký pátek se čtením pašijí, které tatínek svěřoval dalším členům sboru. Jako čtenář pašijí mi v paměti asi nejvíc utkvěl bratr Bohuslav Malík, elektrikář a předseda rady starších v Hrádku nad Nisou. V době pobývání v Liberci jsme připomínku posledního večere Pána Ježíše na Zelený čtvrtek spojili s pesachovou hagadou, a tak si mnohem více uvědomili propojení křesťanských a židovských Velikonoc.

A v době hradeckého působení pak ještě přibyla velikonoční vigilie na Bílou so-

botu se křtem (nebo obnovou křtu), bez které si už teď Velikonoce také dokážu jen těžko představit.

3) K tomu výše uvedenému teď v Litomyšli, kde máme moc pěkné ekumenické vztahy, přibýlo i společné slavení Velikonoc s ostatními křesťany. Na Velikonoční pondělí odpoledne se vydáváme na pouť z Proseče do Budislavi, kde pak v kostele Boží lásky sloužíme ekumenickou velikonoční bohoslužbu se zpěvy z Taizé. Pokud jde o folklór, tak děvčata samozřejmě zdobí kraslice a my kluci pleteme pomlázky. Je to dobrá záminka i pro pravidelné předvelikonoční setkání dětí v našem pardubickém vikariátu, které je kromě jiného spojeno s touto rukodělnou dovedností. A ve vysvětlení, že slovo pomlázka není od pomlácení, ale od pomlazení, je vlastně také kousek velikonoční zvěsti.

Andrej Rohlínek, člen NO Kuřim

1. Hlavní myšlenka mého prožívání Ve-

likonoc spočívá v uvědomění si, že se Pán Ježíš obětoval za nás. Právě tato myšlenka mě před lety v období Velikonoc utvrdila ve víře a utvrzuje mě v ní i dnes.

Připomíná mi, že žil někdo, kdo se obětoval za nás všechny a za naše hříchy. 2. Ano. Z původního svátku, kdy se chodilo s pomlázkou „honiť“ děvčata, pro mě postupně vystoupil do popředí jeho pravý význam – oslava vzkříšení.

3. Dříve jsme s bratranci a bratrem obcházeli celou vesnici u jedné babičky, u druhé babičky jsme chodili alespoň za známými a nakonec jsme obešli spolužačky v našem městě. Dnes už to držím spíše symbolicky – chodím jen za rodinou a přítelkyní. V posledních letech jsme si vytvořili dvě vlastní tradice. První, asi zajímavější, je velikonoční vandr, který pořádá Dominik Dostál. Jde o takzvaný „puťák“, který začíná pesachovou večeří v některém z našich sborů a končí v pondělí pomlázkou v obci, kam během putování

dorazíme. Já se ale většinou snažím dostat za rodinou už v neděli, takže odjízďím o den dříve.

Helena Smolová, farářka NO Klatovy a NO Horažďovice

1) Vigilie zmrtvýchstání Páně a neděle, která následuje, jsou pro mě nejradostnější událostí liturgického roku. Mám velmi ráda text o Marii z Magdaly, která brzy ráno, prvního dne

po sobotě, když ještě byla tma, přichází k místu, kam uložili tělo Pána, v podivně předtuše, že se stalo něco, co se stát nemělo. Její úzkost se ukáže jako odůvodněná. Zoufale hledá svého milovaného Mistra a nakonec ho pozná v domnělém zahradníkově, který ji důvěrně oslovuje jejím jménem. Text evangelia podle Jana nese silné poselství o prvenství lásky, která je důležitější než jakékoliv přednosti. Maria z Magdaly je navíc první svědkyní Zmrtvýchvstalého, apoštolka apoštolů, jak ji nazval sv. Augustin. Liturgie velikonoční neděle mě naplňuje radostí a nadějí, ujišťuje mě o vítězství života nad smrtí.

2) V dětství jsem prožívala Velikonoce jako svátky jara a probouzející se přírody. Doma jsme barvili vajíčka a zdobili je nejrůznějšími technikami. Pekli se beránci a mazance, jedlo se jehněčí maso a nádivka s petrželí. Chodili jsme na návštěvy k příbuzným a přinášeli jsme si nabarvená vajíčka. Na Velikonoční pondělí nás táta vyšupal a maminka nám nachystala něco nového na sebe od zajíčka. Duchovní rozměr Velikonoc jsem začala vnímat až na gymnáziu, kdy jsem přijala víru a křest a začala jsem chodit do kostela. S přibývajícím znalostmi a zkušenostmi se moje vnímání Kristova příběhu prohloubilo. Velikonoční texty ke mně promlouvají stále intenzivně, i když jsem je četla a promýšlela mnohokrát.

3) Navázala jsem na tradice, které jsem znala z domova. Barvím vajíčka, mám ráda dekorace v bytě i v kostele. Peču velikonoční cukroví s jarními motivy. Pro členy rodiny chystám drobné dárky, zvláště pro děti, aby měly něco od zajíčka. Vzhledem k církevním povinnostem nemívám o Velikonocích čas navíc, ale pokud je to možné, jsem ráda v přírodě. Velikonoční pondělí je vždy rodinným

svátkem, kdy děti hledají vajíčka a sladkosti schované na zahradě a dospělí ochutnávají velikonoční pečivo a pijí kávu.

Veronika Matějková, vyučující HTF UK

1) To je pro mne snad ten nejtěžší moment v Písmu, ke kterému jsem si musela najít cestu. Když jsem ještě navštěvovala jedno evangelikální společenství, vše se zdálo jasné, vše se stalo slovo od slova tak, jak je napsáno, a pochybovat bylo herectické. Pak jsem začala studovat na Husitské teologické fakultě a v hodinách biblistiky Nového zákona objevovala, že text je spíš jako obraz. Malíř jím chce vyjádřit nějakou skutečnost, myšlenku a vtiskne ji do obrazu, no a ten pak žije vlastním životem a jeho pozorovatelé si méně či více všimají věcí, které zase v nich rezonují...

Ale abych neutekla od poselství Ježíšova vzkříšení. Souzním s pojetím první generace ČČS, speciálně K. Farského, pro které nebylo důležité, jak se ono vzkříšení fyzicky stalo, ale vykládali ho spíše duchovně, symbolicky, jako vítězství života nad smrtí, jako přítomnost Ducha Kristova stále mezi námi. A tuto přítomnost se snažím si uvědomovat a myslet na to, že díky setkání se s Ježíšem Kristem dochází k nevratným proměnám. A za to jsem vděčná.

2) Jako malé jsme se sestrami čekaly na koledníky a radovaly se z toho, když někdo nestihl přijít do dvanácti, protože pak jsme ho mohly polít vodou. Ale obecně jsme tuto část Velikonoc moc v oblíbené neměly. Když jsem jako teenager Velikonoce začala prožívat i s tím duchovním rozměrem, hodně se změnilo. Dodnes mám ráda ten proces, rytmus, který Velikonoce přináší. Popelční středa a kajícnost, odložení všech mých přestoupení. Postní období a vzdání se věcí, které mě od života s Bohem vzdalují nebo jejichž hodnotu potřebuji nahlédnout. No a prožívání Velikonočního týdne s Ježíšem až do temnoty hrobu a sobotní slavnost světla, Vigilie, a oslava Krista mezi námi. To je v současnosti vrcholem mých Velikonoc a na koledníky v pondělí již nečekám.

3) Co se týká folklóru a světských tradic, tak pečou podle receptu mé babičky jidá-

šky (nebo u nás v rodině „točánky“) na sobotní Vigiliu a bochánek na Velikonoční pondělí. Občas pomáhám symbolicky barvit vajíčka, ale větší zvyklosti se u nás v rodině nedrží.

Aleš Toman, jáhen NO Žamberk

1) Je to pro mě naprosto zásadní událost, protože jak říká apoštol Pavel (parafrázuji): „Kdyby nebylo vzkříšení pravé, byli bychom nejubožejší ze všech lidí“.

Je to tedy jeden z nejdůležitějších základních „stavěbních kamenů“

mé víry. Dlouhodobě jsem se otázkou poselství Kristova vzkříšení zabýval a vlastně se jí průběžně zabývám stále. Uvědomuji si, že to pro nás v tomto světě bude vždy do jisté míry určité „tajemství víry“, nicméně vzhledem ke svědectví evangelii, vnitřní konzistenci biblického poselství a vzhledem k dalším různým argumentům, jako je třeba „psychologický argument“ (tedy, že se Ježíšovi blízcí lidé po setkání se vzkříšeným Kristem začali chovat úplně jinak), jsem přesvědčený o tom, že ke vzkříšení skutečně došlo a to je jeden ze základních pilířů mé víry.

2) Mění se v podstatě každý rok. Ne, že by se měnila moje víra, ale každý rok si během prožívání Velikonoc, zejména pak velikonočního tridua, uvědomím něco nového. S pokorou i nadhledem lidem často říkám, že do mě každý rok laskavý Pán Bůh trochu jinak „trkne“ a mně něco nového dojde. Je to podobné tomu, že když člověk otevře Bibli na nějakém místě ve dvaceti letech a na stejném místě ve třiceti letech, může ho text nějak zcela nově oslovit.

3) Popravdě řečeno, já prožívám nejvíce Zelený čtvrtek, Velký pátek, Bílou sobotu a Hod Boží velikonoční, ale poté mi folklór příliš mnoho neříká. Koledovat jsem byl naposledy se svými dětmi, když byly ještě malé. Dnes s rodinou většinou jedeme někam do přírody na výlet a užíváme si radost z velikonočního poselství tím, že jsme spolu a že navštěvujeme nová místa v té krásné Boží zahradě, která se jmenuje Česká republika.

Připravil Ondřej Syrový

Nech můj lid odejít

Možná znáte píseň Go Down Moses. Nedávno jsem ji slyšela v rádiu v syrovém, jazzovém podání Louise Armstronga – a doslova mě při ní zamrazilo. Možná za to mohl ten nezaměnitelný chraplavý hlas, který v sobě nese všechnu tíhu světa, bolest a nekonečnou touhu po svobodě.

Now when Israel was in Egypt land
Let my people go
Oppressed so hard they could not stand
Let my people go
So the Lord said: „Go down, Moses
Way down in Egypt land
Tell old Pharaohs
to let my people go“

Když Izrael byl v Egyptě
Nech můj lid odejít
Soužen až k nevydržení
Nech můj lid odejít
Hospodin řekl:
„Sestup, Mojžíši, do Egypta
a řekni faraónovi, ať nechá můj lid odejít“

Tento černošský spirituál, který vznikl na americkém Jihu v 19. století, je přímo modlitbou vytesanou do tónů lidmi, pro které byl biblický příběh Exodu vyjádře-

ním jejich vlastní dramatické zkušenosti. Faraon pro ně nepředstavoval jen dávnou postavu z izraelských dějin, ale obraz moci, která si osobuje právo vlastnit lidský život. A Hospodin? Ten nebyl mlčícím Bohem na nebesích, ale tím, kdo slyší křik utlačovaných a skrze Mojžíše neúnavně opakuje: „Nech můj lid odejít.“

Biblický příběh z knihy Exodus není jednoduchým dramatem s rychlým rozuzlením. Je to proces plný odporu, vyjednávání a postupného lámání moci. Faraon neustupuje po prvním požadavku, ani po druhém. Zlo se málokdy vzdává bez boje.

Tento motiv přechodu – z otroctví do svobody – stojí v jádru židovského svátku Pesach, který tak není pouze připomínkou minulosti, ale každoroční aktualizací zkušenosti: „Byli jsme otroky a byli jsme vysvobozeni.“ Biblické texty však poctivě dokládají, že se svobodou se lid musel naučit také zacházet. Exodus není jen příběhem o vítězství utlačovaných, ale také o proměně identity, o zákonu, odpovědnosti a riziku, že se nově nabytá svoboda může stát prázdnotou nebo dokonce destruktivní. Lidé na ni nemusí být připraveni. I my dnes často zjišťujeme, že vyjít z Egypta je teprve začátek, to nejtěžší je začít žít v novém světle. Začít od sebe samých.

Křesťanská perspektiva Velikonoc – které

se udály na pozadí Pesachu – příběh radikalizuje. Na scénu přichází tichý beránek, Ježíš. Tady narážíme na fascinující paradox kříže: osvobození zde není dosaženo zničením nepřítele, ale sebevzdáním. Jeho symbolem není triumfální pochod skrze rozestoupené vody, ale spíše v tichém ránu nalezený prázdný hrob s odvaleným kamenem. Ženy u něj, s otázkou v očích... To je ona „podivná logika“ křesťanství. Tento posun není jen teologickou abstrakcí. Má své důsledky i pro to, jak čteme současnost. Konflikty posledních let – včetně toho na Blízkém východě, kde sledujeme zaslíbenou zemi opět se topící v slzách – ukazují, že otázka svobody, identity a práva na existenci zůstává otevřená. Motiv „faraona“ se objevuje pokaždé, když moc překračuje své meze. Biblické texty ale zároveň varují před zjednodušením. Pokušení promítat Exodus do současnosti a rozdělovat svět na ty, kdo mají být „propuštěni“, a na nové „faraony“ se sice nabízí, ale není jen příběh o zlém vládcovi a dobrém lidu. Je obtížné svobodu unést. Nejde jen o naději, že „někdo“ vysvobodí utlačované. Jde také o otázku, co dál. Jak žít svobodně, aniž bychom sami reprodukovali mechanismy útlaku. Volání „Let my people go“ se v dějinách vrací – a pokaždé míří nejen k mocným, ale i k těm, kdo je vyslovují. **KM**

Svědectví o ukřižování od Ernesta Hemingwaye aneb „Dnes je pátek“

Tvorba amerického spisovatele Ernesta Hemingwaye je důkladně probírána, přesto se málo ví o jeho čtyřstránkové divadelní hře - jednoaktovce s názvem „Dnes je pátek“ (Today is Friday). Napsal ji během jediného dne s dalšími dvěma povídkami v Madridu v roce 1926. Hra původně vyšla ve sbírce Muži bez žen a jejím tématem je ztvárnění Kristova ukřižování.

Děj pojednává o třech mužích, římských vojácích, kteří u baru popíjí víno, povídají si, baví se a z jejich slov jakoby mimoděk vyplyne, že právě dnes ukřižovali Krista. Je jedenáct večer, pijí víno, baví se:

„Pil jsi červené?“ ptá se první muž.

„Ne, ještě jsem ho neochutnal,“ říká druhý.

Ti tři vojáci se baví o právě proběhlém dni, co zažili.

„Dnes byl ukřižovaný docela dobrý,“ tvrdí první muž a přitom popíjí víno, mluví, jakoby popisoval svůj zápas s býkem v aréně nebo nějaký boxerský mač. „Proč neslezl z kříže?“ ptá se jeden z vojáků.

„Ne, nechtěl sestoupit z kříže. To není jeho způsob,“ naznačuje první. „Jen mi ukažte chlapa, který by nechtěl sundat z kříže,“ dodává a přitom obdivuje Ježíše jako vzor milosti, odpuštění přetrvávající i pod kuratelou násilí. Ptá se pak, zda někdo ukřižovaného nezná. Barman se nechce zapojovat do hovoru a raději říká, že ho to ani nezajímá.

„Viděl jsem jich řadu ukřižovaných a na dalších místech. Ale ukažte mi někoho, kdo by nechtěl sundat z kříže a abych tam za ním nahoru nevylezl,“ říká druhý římský voják, který bere jejich

práci coby běžnou rutinu. Pokračuje: „Stejně myslím, že jeho čas nadejde, když ho začnou s křížem zvedat nahoru...“

První voják ale trvá na svém, že ještě neviděl nikoho, aby takto reagoval, jako právě tento ukřižovaný.

Celý rozhovor jako celá hra je symbolický.

Musíme si uvědomit, že Ernest Hemingway v době psaní této jednoaktovky byl především stále ještě novinářem - dokumentaristou událostí. Byl reportérem kanadského deníku Toronto Star a za účelem reportáží procestoval řadu zemí. Vedle toho psal povídky. Teprve v době napsání této hry dokončil i svůj první román „I slunce vychází/Fiesta“ (The Sun Also Rises). Pod tímto úhlem čteme a divejme se na hru „Dnes je pátek“. Jde o styl úsečný, zkratkovitý, dokumentující, a přitom nás chce Hemingway vtáhnout do děje, abychom vrcholné historické drama zažili i my sami. Proto také nazývá hru dneškem, neboť každoročně prožíváme Velký pátek - symbolicky vždy znovu a znovu prožíváme okamžiky Kristova umučení a ukřižování. Hemingway tento okamžik rekonstruuje.

Herci mají své role. První voják představuje hlubokou úctu k ukřižovanému a z utrpení mu pomáhá probodnutím kopím, druhý na ukřižování nic zvláštního nevidí, třetí z nich je evidentně povahově nejlabilnější, je mu ze všeho špatně, projevuje lítost a symbolicky několikrát pronáší: „Cítím se jako v pekle (I feel like hell)!“

Za tímto výrokem a symbolem padá opona.

Podle hry Today is Friday připravil Mirko Radušević

Velikonoce - básník Ivan Slavík

Ivan Slavík (básník, překladatel) sbírka *Moje Velikonoce*

Kristus vstal z mrtvých

*A žádný kámen, žádná moc
nemůže Život udržet.*

*Bůh je Bůh živých, stvořil svět
a den, jenž přemáhá noc,
a radost, která roste z běd.*

*Ten hrob je prázdný. Vstal náš Pán.
V Emauzích se s Ním sejdem.*

*Až na soud budu povolán,
kež ke svatým jsem počítán
a On je vykopení mé!*

(O Ivanu Slavíkovi:

Vyučoval na průmyslovce a na gymnáziu. Překládal z angličtiny, němčiny, francouzštiny, španělštiny a ruštiny, byl rovněž literárním kritikem. Náleží k okruhu básníků křesťanské spirituální orientace, věrný člen církve navzdory komunistickému režimu, přispíval do samizdatových sborníků.)

K tématu Velikonoc patří také od Ivana Slavíka přebásnění Claudelovy významné básně XI. zastavení (Ježíš přibíjen na kříž). Básník líčí drásavým, dramatickým jazykem moment ukřižování. Báseň je součástí cyklu Křížová cesta (Chemin de la Croix). <https://slovo.proglas.cz/>.

XI. zastavení

Ted' už Bůh není s námi. Leží na zemi.

Smečka se do něj zahryzla jak v hrdlo jelení.

Přeci jsi přišel, Pane! Jistě s námi jsi.

Sedli si na tebe a kolenem ti klečti na srdci.

Ta ruka, kterou kroučí kat, to pravice je Všemocného.

Svazují nohy Beránkovi, spoutávají Všudypřítomného.

Značkují na kříž křídou jeho výšku, jeho rozpětí.

A jestli ochutná on naše hřeby, budeme my za to jeho tělo viděti.

Není to snadné, aby přirovnal se naší míře, Bože.

*Táhnou a tělo praská, tělo úpí málem roztrženo,
je drceno jak zrno v lisu, napjato a rozčtvrceno.*

*Aby se naplnila slova prorokova, která v Písmu najdeme:
„Sbdli mé ruce i mé nohy. Sčetli všechny kosti mé.“*

Zajali tě, Pane, a už neunikneš, ubohý!

Jsi přibit na kříž za ruce i za nohy.

Nemám co pohledávat s kacíři či blázny v nebesích.

Mně stačí tenhle Bůh, jenž visí na třech hřebících.

Po absolvování reálného gymnázia v Praze (maturita 1939) se zapsal na FF UK (čeština, němčina), nedlouho poté však byly vysoké školy zavřeny. Slavík pracoval jako knihkupecký praktikant v knihkupectví Jana Fromka, pak byl krátce úředníkem. 1942–1945 byl totálně nasazen jako pomocný mechanik v továrně ETA v Praze-Vršovicích. Od roku 1945 pokračoval ve studiích češtiny, francouzštiny a filozofie na FF UK, absolvoval 1948 práci Epiteton Karla Tomana. V roce 1946 konvertoval ke katolictví, křesťanským křesťanem mu byl Jan Čep. 1946–1947 byl v nakladatelství Vyšehrad redaktorem stejnojmenné revue (Vyšehrad), 1947 mluvčím katolické skupiny na Večerech mladé poezie v Umělecké besedě v Praze. Od 1948 působil jako středoškolský profesor na gymnáziích v Praze-Vršovicích a v Domažlicích; od roku 1952 v Hořovicích, nejprve na Strojní průmyslové škole, od roku 1972 na gymnáziu. V Hořovicích žil až do své smrti. Po odchodu do důchodu (1980) se věnoval výhradně literatuře.

Vedle ceny Mladé fronty za překlady a výroční ceny Odeonu za Slávu a pád Tenočtitlanu z 60. let získal v roce 1997 Cenu Jana Zahradníčka (udělována za básnické dílo). O rok dříve byl oceněn českou biskupskou konferencí Řádem svatých Cyrila a Metoděje za celoživotní básnické a překladatelské dílo, přinášející do české literatury závažné hodnoty inspirované křesťanstvím.

Mirko Raduševič

Miniúvaha čtenáře nad penězi pro Jidáše aneb kde se vzalo třicet stříbrných

Milá redakce, dovoluji si nabídnout mikroúvahu, která mne napadá vždy, když slyším čtení z Matoušova evangelia, kapitola 27, verše 3-10, a nazval bych ji „Odkud se vzalo třicet stříbrných?“

Možná je to teologicky vyřešeno někde jinde a já jen nosím sovy do Athén... Napadlo mne totiž, odkud se vzalo oněch třicet stříbrných, o nichž text hovoří - samozřejmě ne v Bibli, ale odkud je vzali ti, kdo je Jidášovi vyplatili? Totiž pokud by se složili a vytáhli je z vlastních měšců, předpokládám, že by neměli problém je do vlastních měšců zase vrátit. Ale oni je chtěli dát do chrámové pokladnice (Proč? - Protože je odtud vybrali?) - a narazili na problém, neboť to byla mzda za prolitou krev. Pokud tedy Jidášovu mzdu z chrámové pokladnice vybrali a v té době už museli vědět, že to bude mzda za prolitou krev - to jim nevadilo. Ale vadilo to až tehdy, kdy chtěli peníze za prolitou krev do pokladnice vrátit. Není to pokrytectví? S pozdravem

Pavel Král, náboženská obec v Ostravě-Polance

Pomozte nám získat finanční příspěvek od Nadace ČEZ pro středisko Husitské diakonie Domov u Spasitele

Vážení přátelé, rodiny a podporovatelé DOMOVA U SPASITELE. Máme obrovskou radost - náš projekt „Zahrada v domově seniorů jako prostor pro propojení generací“ byl schválen do aplikace EPP - Pomáhej pohybem od Nadace ČEZ. Díky tomu můžeme získat finanční podporu prostřednictvím bodů nasbíraných při pohybových aktivitách. Náš projekt se v aplikaci objeví během dubna, potřebné body pro jeho podporu však lze sbírat již nyní.

Rádi bychom díky projektu získali podporu ve výši 131 000 Kč na vytvoření zahrady pro mezigenerační setkávání - k tomu potřebujeme společně nasbírat přibližně 250 000 bodů.

Cílem projektu je vytvořit v zahradě místo pro setkávání a mezigenerační aktivity. Do nově opravené zahrady plánujeme instalovat herní prvky pro děti, které podpoří společnou hru, aktivní zapojení seniorů a trávení volného času na čerstvém vzduchu. Zahrada se tak může stát přirozeným místem sdílení, radosti i odpočinku.

Jak nám můžete pomoci získat 131 000 Kč? Pomoci můžete opravdu jednoduše - stačí k tomu pohyb! Prostřednictvím aplikace EPP - Pomáhej pohybem potřebujeme společně nasbírat přibližně 250 000 bodů. Projekt se v aplikaci objeví v průběhu dubna, body pro něj však lze začít sbírat už nyní.

Zapojit se můžete takto:

1. Stáhněte si aplikaci EPP - Pomáhej pohybem od Nadace ČEZ
2. Zapněte ji při chůzi, běhu nebo dalších aktivitách
3. Nasbírané body si ukládejte do svého konta v aplikaci
4. Jakmile se náš projekt DOMOV U SPASITELE v aplikaci objeví, jednoduše mu své body připišete. Používáte chytré hodinky? Nainstalujte si aplikaci Health Connect - aktivity se budou do aplikace EPP načítat automaticky. Ukládejte body a sledujte nás - dáme vědět, až je budete moci připsat našemu projektu.

Děkujeme všem, kteří se do toho oprou s námi. Každý

bod se počítá!

Jana Pechancová (zkráceno)

Den Země v Mladé Boleslavi

Přijďte s námi prožít Den Země do Mladé Boleslavi - tentokrát v neděli 19. dubna od 14 hodin.

Pomůžeme s úklidem našeho největšího židovského hřbitova.

*****

Vezměte si rukavice, zahradnické nůžky, svačinu a chuť aktivně společně činně prožít odpoledne v přírodě a třeba si tam i společně v kapli nahoře zkusit její nádhernou akustiku zpěvem židovských písní a pomodlit se tam.

Těšíme se,

Kamila Magdalena Lukasová a spol.

Ekumenická bohoslužba ke Dni Země

V úterý 21. dubna v 18 hodin.

Kázáním poslouží Petr Vačura, metodistický kazatel a pastor v Praze - Strašnicích. Zpěvem doprovodí Svatopetrští poutníci. Koná v kostele Nejsvětějšího Salvátora (u Karlova mostu, Křižovnické náměstí 1040/4, Praha 1).

Bohoslužba za krajinu

sobota 30. května v 15 hodin.

Koná se na levém břehu Vltavy, na zahradě nad Sedleckými skalami. Místo konání bohoslužby na mapě:

<https://mapy.cz/s/cefegejeto>.

red

Betlémská kaple: Strejček a Rak opět spolu

Datum konání: středa 29. dubna v 19.30 hodin. **Místo:** Betlémská kaple, Betlémské nám. 255/4, Praha.

Ohlédnutí za tím, co život dal a vzal, ale vždy nechal tolik, aby šlo kráčet dál; o hvězdném tulákoví, o lásce, Božím slovu; o Věře, o Naději, o Jestřábově Znovu.

V Betlémské kapli se uskutečnilo v roce 1991 jedno z prvních uvedení koncertního projektu k počtě Jana Amose Komenského s názvem Vivat Comenius, které od té doby ve více než sedmi stech provedeních zaznělo ve 34 zemích 4 kontinentů. Dnešní výroční setkání bude také prvním společným vystoupením obou protagonistů po devíti letech. Na večeru zazní úryvky z nejúspěšnějších pořadů této dvojice - Vivat Comenius, Máchovské nokturno, Hledání lásky, Hold Karlu IV., Pocta Jaroslavu Foglarovi, Petr Bezruč na Lysé hoře. K tomu i několik nových Štěpánových kompozic i později vzniklých melodramů.

Hosté: komenioložka Markéta Pánková a kytarista Jan-Matěj Rak. Výtěžek z koncertu bude věnován Alfrédovi Strejčkovi na jeho léčbu. Odkaz na předprodej vstupenek: <https://goout.net/cs/strejcek-a-rak-opet-spolu/szujogy/>. Odkaz na FB: <https://www.facebook.com/events/2281515902257928>. Vstupné: 690-990 Kč.

red

— SYMBOLISTA —

FRANTIŠEK BÍLEK

A JEHO RODINA V OSIDLECH 20. STOLETÍ

— Přednáší: —

PhDr. Martin Jindra
Ústav pro studium totalitních režimů

— Termín: —

17. května 2026
od 12.30 hodin

— Místo konání přednášky: —

Husitský kostel v Mirovicích
Táborská 243

